

POAHAJ BÓH

ČASOPIS EVANGELSKICH SERBOW

10. číslo · ISSN 0032-4132

Budyšin, oktober 1985

Lětnik 35

Hrono za oktober:

Tak rěči Knjez naš Bóh: Ja chcu wam jednoćiwu wutrobu dać a noweho ducha do was dać

Hez. 11,19

Štož přeni džěl našeho hesla rěka, móžemy snadź spóznać, hdyž wobhladamy sej druhu džěl 19. štučki: A chcu tu kamjentnu wutrobu z washego čela wzać a wam mjasnu wutrobu dać.

Prěnjotnje je so naše słowo prajiło wuhnatym Židam w Babylonskim wuhnanstwe. Wone je džěl slubjenja za nich. Před tym, w 12. štučke, je Bóh prajił: „A wy dyrbiće nazhonić, zo sym ja Knjez, dokelž wy njejsće po mojich zakonjach chodźili a njejsće moje prawa dźerželi, ale sće činili po wasnju pohanow, kotřiž so wokoło was.“

My njejsmy Židza a njejsmy wuhnaći, a tola so nam w tutym měsacu tute hrono k přemyslowanju předpoželi. A wone njemóže nam być jenož nastork k přemyslowanju, ale takrjec k přepytowanju swědomja.

Jasnje wuchadza z našeho hrona, zo maja ći, kotřiž Bože dary, spomóženje woť Boha, přiwozmu, kiž su so „wobročili“, kaž my w našej nabožnej rěči prajimy, hinašu wutrobu hač ći, kiž so pohanojo mjenuja. Naš serbski přeložk je w přenim džělu hinaši. Tajki ani w rewidowanym Lutherowym přeložku njesteji, ale w romsko-katolskim Jeruzalemskim přeložku. Tam rěka, zo móže město „jednoćiwu“ wutrobu tež stać „druhu, hinašu“ — tak ma to němski

„jednotny přeložk“ — abo tež „nowu“ wutrobu, tak kaž rěči so w druhim džělu wo „nowym“ duchu.

Wobročeny, z Bohom wujednany, wěrjacy čłowjek dyrbi potajkim hinaši być hač ći druzy. Ale smy my to? Prášejmy so tola raz z našim hronom před woćomaj, w čim so my poprawom woť tych „pohanow“ rozeznawamy. Jenož w tym, zo džemy druhdy njedželu kemši, zo so modlimy (smy při tym tež pobožni?) a zo z hubu wuznawamy, zo do Boha wěrimy? Wo wšěm tym so w našim hronje njerěči. Zawěsće to tež k tomu słuša, ale jenož k tomu, zo by pola nas to było, wo čimž naše hrono rěči.

My smy křesćenjo, to rěka, zo stejimy w naslědnistwe našeho Knjeza Jězu Chrysta. Wón běše čłowjek za druhich, je swoje žiwjenje dał za žiwjenje druhich. K tomu je hinaša wutroba trěbna hač ta sebična, jenož na sebje myslaca, ta kamjentna.

Ja nazhonju husto, zo so ći, kotřiž so křesćenjo mjenuja, spěšnje nad druhimi pozběhuj, haj samo we wobłuku mojej wošady su tajcy, kiž tych wobžaruja, kotřiž njemóžeja wo sebi rjec, w kotrym wokomiku su so „wobročili“. Lěpšu wutrobu pak tajcy runje z tajkim zadžerženjom njepokazuja! Ja sam sym při swojim towaršnostnym džěle zetkał ludźi, kotřiž so sami mjenuja ateisća, kotřiž pak maja woprawdže „mjasnu wutrobu“, to rěka, woni su ludźo, kotřiž njemysla jenož na sebje a na swój dwór, ale so njesprócnije zasadžuja za to, zo by so wšěm w našim kraju derje šlo.

Tež naš serbski přeložk „jednoćiwu

wutrobu“ pokazuje nam čer, po kotrejž namakamy puć k prawemu křesćenstwu. Jednoćiwa wutroba pyta přezjednosć, pyta z druhimi zhromadne puće, chce so z druhimi zjednoćić. Tež tu namakam w swojim wobswěće ludźi, kotřiž chcedza podobne. My křesćenjo nimamy žane prawo, prócowanje našeho towaršnostneho wobswěta jako „kolektiwizm“ woćornjeć. To čini so ze stejiscja byrgarskeho individualizma, kotryž sej rady drastu křesćenstwa wobléka. Karl Marx bě Žid, a wón je tajke teksty kaž profeta Ezechielowe znał, hdžež so stajnje wo „ludze“ rěči, kotremuž Bože slubjenja plaća, nic jednoliwce.

Wobročenje k słowu Božemu ma pola nas potajkim jasne sčewki: Naš wobswět w małym je sebičny, mysl jenož na sebje, chce jenož za sebje polěpsenje. My mamy mjasnu wutrobu, noweho ducha, my widžimy puće, kak móže so wšitkim pomhać. My njehladamy jenož na swoje, ale naša jednoćiwa wutroba pyta drugeho, pyta jemu pomhać, chce z nim hromadže hić puć k lěpšemu žiwjenju tu a w druhim swěće.

Naša modlitwa w měsacu oktobrje móhla rěkać: Knježe Božo, wzmi kamjentnu wutrobu a sebičneho ducha wote mnje a daj mi jednoćiwu, nowu wutrobu a noweho ducha. Njedaj mi jenož na sebje myslić, ale wotewri mi woči za to, štož je trěbne k polěpsenju žiwjenja wšěch. Knježe, daj mi přewinnyć zawisć, skuposć, strachoćiwosć, zo njebudže mi dosahać; a daj mi lubosć do wutroby, kaž jewi so wona nam přez twojeho syna, našeho Knjeza Jězu Chrysta!

Cyril Pjech

Wosadny dzeń w Slepom njedželu, 13. oktobra 1985,

w 9.30 hodź. kemše popołdnu bjesada a zhromadne spěwanje wopyt serbskeje stwy w Rownom

Naše nowiny a časopisy před 100 lětami

Z Wjelečina

Wulět Budyskeje Bjesady do Wjelečina njedželu, 16. augusta, je so jara derje radžił. Hižo popołdnu při komersu bě so wulka syła ludźi zešla, zo bychu junu na serbski spěw poslušac mohl. A wšitkim je so tónle jednory serbski spěw tež spodobał, jeno škoda, zo bě za komers čas tak jara wobmjezowany.

Cyrkej w Slepom

